

Egy ízben Krúdy Gyuláról szerettem volna kifaggatni, akivel annak idején, 1930-ban együtt kapott Baumgarten-díjat.

A megbeszélte időben mégsem egyedül találtam, hogy mikrofonvégre kaphassam. Féja Gézá és Tímár Mátét vonultatta fel, nehogy számára több hangszalag maradjon a kelletténél...

A badacsonyi szürkebarát ízeletése közben előbb az idősebb pályatársat, Féja Gézá udvariaskodta élém, majd a fiatalabb Tímár Mátét, aki életkora szerint nem is lehetett illetékes. Ha csak azzal nem, hogy könyvét, a *Majoros Ádám Krónikáját* ezzel a dedikációval látta el: „Áron bátyámnak, aki Pázmány és Krúdy után naponta bebizonyítja nekem, hogy a magyarban a próza is költészet...”

Végül is akadt még hely a hangszalagon, s így Tamási Áron is emlékezett Krúdyra. Akivel személyesen nem találkozott, mivel a díjkiosztáson nem jelent meg, betegsége miatt.

„...a magyar irodalomnak vannak olyan írói, akiket az irodalom maga választott — hallom újra az élő Tamási Áron hangját —, és vannak olyan írói, akik ők választották az irodalmat. Krúdy azok közé tartozott, akiket az irodalom választott: hogy az irodalmat tulajdonképpen képviselje, illetőleg adja, művelje. Ez szerencsés dolog, mert ha ezt földben képzelni el, akkor vannak olyan emberek, akikhez a föld odamenne, nem kellene megvenni, odamenne és nagyon gazdag, kitűnő emberek lennének...”

Koccintottunk ezután Krúdy emlékére, megittuk a maradék „borovicskát”.